

Marc Interconfederal (AMI de 1980).

L'Estatut dels Treballadors és un reescalat dels múltiples decrets promulgats des de 1977, fent un salt qualitatiu en consagrar com a Llei de dret necessari tots aquests decrets, i aprofundeix en la retallada de drets per als treballadors: la indemnització per acomiadament improcedent passa de 60 dies per any treballat amb un límit de 5 anualitats, a 45 dies amb el límit de 3 anualitats i mitja. Es reforça el poder empresarial mitjançant les mobilitats funcional i geogràfica, la flexibilitat dels horaris i el calendari i el poder absolut de l'empresari en l'organització del treball...

CCOO es va oposar formalment a l'Estatut dels Treballadors, però el control que el PCE tenia sobre CCOO va impedir que es donés una resposta global en el conjunt de l'Estat, i només es fan convocar algunes mobilitzacions parcials descoordinades, convocades a nivell de nacionalitats o regions. De fet, el PCE havia elaborat un Informe Tècnic-Jurídic que considerava el projecte adequat i positiu per als treballadors en el context del moment.

5. - La Reforma de l'Estatut dels Treballadors de 1984

El cop definitiu per acabar amb l'estabilitat en l'ocupació i generalitzar la precarietat el fa el Govern del PSOE, amb la reforma de l'Estatut dels Treballadors el novembre de 1984 i amb diversos decrets que incorporen nous tipus de contractació eventual (cal recordar els cèlebres contractes de foment de l'ocupació que s'anaven renovant cada sis mesos amb un límit de tres anys, els eventuals per circumstàncies de la producció...) que van tren-

car les limitacions imposades a la contractació temporal. Es produeix la fallida del principi de l'estabilitat com a norma, i a partir d'aquest moment la temporalitat s'estén i es normalitza. Es trenca la causalitat dels contractes

de treball, és a dir, es permet fer contractes eventuals per a llocs de treball estables i permanents.

6. - La Vaga General de 14 D

La Vaga General del 14 de desembre de 1988 és un bon exemple de com és possible fer retrocedir mesures antiobrerres a través de la mobilització. La proposta era el Pla d'Ocupació Juvenil (PEJ) del govern del PSOE. La resposta contundent de CCOO i UGT i del conjunt de les organitzacions sindicals i polítiques a l'esquerra del PSOE va paraitzar totalment l'Estat i va fer retrocedir el totpoderós Govern amb majoria absoluta de Felipe González, que va haver de llençar a les escombraries el projecte del PEJ.

7. - El Decretazo de 1992

L'abril de 1992, el Govern de PSOE retalla les prestacions per desocupació pel que fa a la quantitat i a la durada -la retalla un terç. CCOO i UGT convoquen una vaga de 4 hores com a pura justificació de la seva postura, però sense cap convicció per revocar aquest Decretazo.

8. - La Reforma Laboral de 1994

- Contractes eventuals
- ETT
- Acomiadaments col·lectius i individuals
- Subcontractes

- Flexibilitat interna i més poder pels empresaris

-CCOO i UGT responen amb una vaga de 24 hores forçades per la magnitud de l'agressió, però sense voluntat de donar cap perspectiva de continuïtat a la lluita, cosa que va significar que al cap de poc temps firmessin aquestes mesures i aprofundissin fins i tot més la degradació de les condicions dels treballadors en la Reforma del 1997.

- La reforma del 94 suposa canvis normatius en matèria de contractació, condicions de treball, suspensió i extinció del contracte de treball, en l'estructura de negociació col·lectiva i en la protecció per desocupació, cosa que va produir una sistematització de la flexibilització en les relacions laborals.

- El paper de la direcció de les empreses s'apropa molt al paper absolut dels grans reis, ja que la flexibilització no deixa cap aspecte de la relació laboral que no quedi tocat de mort: entrades (tipus de contractació eventual), totes les condicions de treball/feina, se suprimeix l'autorització administrativa (jornada, mobilitat funcional i geogràfica, horaris, sistemes de treball, feines a torns, etc.), i la sortida del mercat de treball (acomiadaments plurals, acomiadaments col·lectius, etc...). Aquesta reforma significa la modificació de la meitat del text vigent de l'Estatut dels Treballadors de 1980.

9. - La Reforma Laboral de 1997 (pactada per CCOO i UGT)

La Reforma de 1997, va ser un engany similar a la Reforma Laboral actual, ja que es pacta partint de rebaixar la indemnització per acomiadament de 45 dies per any amb el límit de 42 mensualitats a 33 dies per any amb el límit de 24 mensualitats, per combatre la precarietat situada en uns nivells del 33% amb l'objectiu de que en el 2000 els nivells de precarietat quedaran reduïts a la meitat. La realitat és que nou anys després la precarietat és d'un

34%.

Per al que ha valgut aquesta reforma és per precaritzar encara més les relacions laborals partint de rebaixar l'acomiadament, que s'ha convertit pràcticament en gratuït per les bonificacions que han rebut els empresaris per a aquesta modalitat de contractació.

NO ES POT REBAIXAR LA PRECARIETAT, SI NO SE SUPRIMEIXIN TOTS ELS TIPUS DE CONTRACTACIÓ EVENTUALI.

10. - El Decretazo del PP del 2002

-El Decretazo del PP enduria les condicions per a l'accés a les prestacions per desocupació en general i la dels treballadors agraris, i també abolia definitivament els salaris de tramitació. CCOO i UGT van convocar el 20 de

juny 2002 una jornada de Vaga General. Malgrat la desmobilització i el llarg període de pau social de més de vuit anys concedida per CCOO i UGT, la resposta dels treballadors va ser un èxit total; el país va quedar paraitzat el país i totes les

mentides del PP van quedar al descobert malgrat que va intentar d'infravalorar la magnitud de la mobilització.

-La gestió posterior que CCOO i UGT van fer dels resultats de la vaga i la seva negativa a continuar la mobilització, va donar de nou ales al PP que, llevat d'alguns retocs cosmètics, va mantenir

en l'essencial el Decretazo amb mesures que endurien l'accés a les prestacions per desocupació i el subsidi agrari i la supressió dels salaris de tramitació, amb algunes comptades excepcions.

“El Decretazo del PP enduria les condicions per a l'accés a les prestacions per desocupació en general i la dels treballadors agraris”

REFORMAS DE PENSIONES

La reforma de 1985:

- Passa de 2 a 8 anys per al càlcul de les pensions i de 10 a 15 per tenir de dret a cobrar la pensió.

- La Vaga General del 20 de Juny de 1985 convocada en solitari per CCOO, tot i que no va aconseguir avortar aquesta reforma, va ser un èxit i creà les condicions perquè la UGT (per la patacada electoral que va patir a les eleccions sindicals de 1986) es desmarqués de la política de antio-

brera del PSOE, i fins i tot es va arribar a la unitat d'acció entre CCOO i UGT en les mobilitzacions dels anys 1987-1992.

La Reforma de 1997:

- Pactada per CCOO i UGT amb el PP, amplià a 15 anys el període de càlcul de les pensions, cosa que ha suposat una important retallada de les pensions.

La Reforma de 2001:

- Pactada en solitari amb CCOO, és una reforma limitada que incentiva retardar l'edat de jubilació i que accepta la filosofia que en el futur es pactarà tenir en compte 35 anys per calcular les pensions. També s'acorda l'edat de jubilació a 61 anys i 30 de cotització i els coeficients reductors.

- Es posa en marxa la jubilació parcial que ara, amb la nova reforma, endureix els requisits per accedir-hi.